

Nummer 6 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

baptist.dk

HJEM

Efterskolen, mit nye hjem

Karoline Kurtzmann, 16, startede i august på Rudehøj Efterskole. Her går hun på skolens FRONT-linje, som er en alternativ 10. klasse med fag som discipelskab og ledertræning. baptist.dk besøgte Karoline til en snak om efterskolen som hendes andet hjem.

Hvilke ting er med til at gøre Rudehøj Efterskole til dit hjem?

Det er de mennesker, der er hernede. Mine venner og dem, jeg går på Front med, som er min familie lige nu. Så er det også det, at jeg kan være tilpas og være lige den, jeg er. Derudover er det også her, alle mine ting er, og det er her, jeg spiser, sover og har hele min hverdag.

Hvordan har du oplevet at skulle tilpasse din hverdag og dine rutiner, som du har taget med hjemmefra, til de regler, der er på efterskolen?

Det har jeg faktisk ikke haft svært ved, for mange af de regler, de har her, omhandler ting, som jeg ikke kunne finde på at gøre alligevel. For eksempel må man ikke ryge, men det er ikke en ting, jeg nogensinde

» For det at have Gud med som en fastere del af min hverdag gør, at jeg føler mig mere tryk og mere hjemme der, hvor jeg er. «

har haft tanker om at gøre. Når det kommer til de regler, der er omkring brug af computere og sengetider, så er det noget, jeg har været vant til hjemmefra, og derfor har det været naturligt for mig.

Har Gud fået en større plads i din hverdag og i det hjem, du har her på Rudehøj Efterskole?

Nu går jeg på Front, hvor al undervisning er relateret til Gud, og hver morgen bruger vi en time på at søge Gud på forskellige måder. På den måde fylder Gud rigtig meget i min hverdag her på efterskolen, og det er jeg blevet rigtig glad for. Det er blevet nemmere for mig at være sammen med Gud og være det menneske, som Gud ønsker, at jeg skal være. Når jeg er sammen med andre mennesker omkring Gud, bliver det mere naturligt for mig.

Det giver mig en stærkere følelse af hjem, og det er helt sikkert noget, som jeg vil tage med mig hjem til Vrå, når jeg er færdig med at gå på efterskolen. For det at have Gud med som en fastere del af min hverdag gør, at jeg føler mig mere tryk og mere hjemme der, hvor jeg er.

Nu har du to hjem – hvilket er det primære hjem for dig?

Det er helt klart Rudehøj Efterskole. Det hænger sammen med, at vi flyttede fra Aalborg til Vrå en uge før, jeg startede på efterskolen. Så jeg er slet ikke kommet på plads i Vrå på samme måde, som jeg er her.

Det var også mærkeligt for mig at komme hjem til Vrå på weekend. Det var et helt nyt sted for mig, og det følte slet ikke som hjem på samme måde, som Rudehøj gjorde. Det var mere som om, jeg lige var

på ferie, men jeg kunne ikke føle mig tilpas på helt samme måde, som på efterskolen.

Hvordan er det at skulle dele værelse med to fremmede mennesker?

Jeg troede, at det ville være rigtig svært for mig, og at jeg ville have svært ved ikke at kunne være alene i ti minutter. Men jeg har ikke fundet det svært endnu, for de to piger, jeg bor sammen med, klinger jeg rigtig godt med. Jeg tror, at vi er rigtig gode til at respektere hinanden. Vi har været gode til at samarbejde om at få værelset til at fungere.

Oplever du en forskel på efterskolen som dit hjem og dit værelse som et hjem?

Ja, det gør jeg. Når man går rundt på hele skolen, er det ikke alle, man kan snakke lige dybt med. Jeg føler nogle gange, at jeg skal have en eller anden maske på, så jeg hele tiden viser, at jeg bare er glad for at være her. Når jeg så træder ind på mit eget værelse, kan jeg bare smide den maske og være sur eller irriteret. Her kan jeg i højere grad være mig selv, og de to piger, jeg deler værelse med, kender mig også bedre, og de giver mig plads til at have en dårlig dag.

[☰] [🗨️] Emilie Johanne Munch

Indhold Hjem

2 Efterskolen, mit nye hjem

– et andet hjem

5 Velkommen hjem

– leder

6 Hjem betyder frihed til at være mig

– i et andet land

9 Hjem, kære hjem

– kronik

12 Den store bro

– Sommerstævne 2012

14 Du skal lave dit eget rodnet ...

– om at flytte hjemmefra

17 Gud bruger børn i sin historie

– prøvefamilien

18 Dødens vished ryster os

– om Allehelgen

20 Åbne lørdage på Blågårds Plads

– om Kirke4byen

22 At længes hjem

– voxpop om børn og hjemvé

Forsiden
[📷] Flickr

24 Kvinder dansede, græd og lo

25 Døbte og døde

26 Hans Himmel er mit hjem

– om himmelvendte øjne og jord på hænderne

29 Budget og mission – eller missions-budget

– ledelsen skriver

30 Vi vil være disciple

– Vrå menighed i forandring

32 At sætte sit præg på stedet

– erfaringer med hjem

34 Susi fra Nørrebro

– om BaptistKirkens udsendte i Burundi

36 Som om I er hjemme

– klumme

Redaktører

Lasse Åbom, ansvarshavende

tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk

Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madslindholm.dk

Redaktion

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Emilie Munch, tlf. 2217 2309, emilie.munch@hotmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 7: 2. december. Deadline 3. oktober

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Velkommen hjem!

Jeg er flyttet for nylig. Faktisk er jeg flyttet en hel del gange, og hver gang, vi har tømt flyttekasserne, bliver jeg overrasket over, hvor hurtigt man finder sig til rette på et nyt sted. De rum, der engang var tomme og upersonlige, bliver hurtigt fyldte og hjemlige. Vi har en utrolig evne til at tilpasse os som mennesker. Lyde, lys og lugte bliver taget ind, og snart bliver de en del af dagligdagen. Vi vænner os til det knirkende gulvbræt, stikkontaktens placering og den vej, køleskabsdøren åbner.

Et sted at være tryk

Jeg tror, det er fordi, vi har brug for at være hjemme. Vi har brug for steder, hvor vi ikke behøver at forholde os til det

hele. Steder, hvor vi kan tage tingene, som de er og bare være. Vi har brug for et hjem. Ind i mellem kan man blive forundret over, hvad der kan være hjem for nogen. En bænk i parken, en plads under en bro eller et bliktag i en slumby – alle har brug for at være hjemme et sted.

Ind i hjemmene

I dette nummer rykker *baptist.dk* ind i hjemmene. Ikke for at løfte dyner, men for at spørge, hvad det er, der gør noget til et hjem, og for at undersøge, hvorfor vi har brug for et hjem. Vi besøger flygtningen,

» Vi har brug for steder, hvor vi ikke behøver at forholde os til det hele. «

der må finde sig et nyt hjem i en fremmed kultur, og den studerende, der flytter hjemmefra og skal skabe sig eget hjem. Vi taler med efterskoleeleven, der oplever at finde et hjem udenfor hjemmet, og med den ældre, der må tage afsked med sit velkendte hjem for at flytte til noget andet.

Hjem i kirken?

Sådan er hjemmet rammen for vores liv, men hvordan passer kirken ind i det? Er kirken et hjem, eller ligger kirkens hjem et helt andet sted? Skal kirken være vores hjem, eller hvor hører vi egentlig hjemme?

God fornøjelse med bladet
– og velkommen hjem!

[≡] Lasse Åbom

[📷] Flickr

Hjem betyder frihed til at være mig

Hvordan er det at efterlade sit hjem, sin familie, sine venner og alt det, man kender, for at leve i et ukendt og meget anderledes land? **Legesse Dolle Tireore** tog som 23-årig det store skridt at søge om opholdstilladelse i Danmark for at hjælpe sin familie i Etiopien. *baptist.dk* har mødt ham til en snak om det at føle sig hjemme

Familien Tireore bor i Taastrup lidt udenfor København. Her bor de i et 2-plans rækkehus med en lille have, hvor en stor trampolin optager en del af græsplænen. Udefra ligner hjemmet alle de andre rækkehuse i området, men det er fyldt med mennesker og minder, som ikke ligner nogle andre.

Minder er uvurderlige

»Vi har faktisk en spændende historie, hvad angår hjem.« Sådan starter samtalen på terrassen, hvor der er dækket op til søndags-eftermiddags-kaffebord med hjemmebagt chokoladekage. Det er et billede som taget ud af ugebladet »Hjem-

met«. »Det hjem, vi boede i, før vi flyttede ind her, var nær brændt – med vores ting, billeder og mange minder fra alle de steder, vi har haft hjemme.«

Legesse er i dag 47 år gammel og har boet i Danmark siden 1987. Han er gift med Bezunesh og sammen har de tre børn: David på 15 år, 13-årige Sara og Rebecca på 11. »Min kone ringede til mig på arbejdet og fortalte, at opgangen ved siden af vores stod i lys lue. Det var frygteligt at være på vej hjem i bilen og tænke på, om hele vores hjem var forsvundet. Ikke så meget de materielle ting, men alle minderne.«

Man kan se på Legesse, hvor urolig han var, men hurtigt lyser hans ansigt op. »Det var som om, ilden lige netop gik udenom vores lejlighed. Lejligheden ovenpå var helt brændt ned, men vores var kun røgskadet. Det er sådan en velsignelse, at vi har kunnet bringe alle minderne med videre til vores nuværende hjem.«

Frihed til at være mig

Minder er en vigtig ting for, at man føler sig hjemme. Hvad har været vigtigt for dig i forhold til at gøre Danmark til dit hjem?
»Det, jeg holder mest af ved Danmark, er

den frihed, jeg har her til at være mig selv. Den frihed, jeg oplever både trosmæssigt, arbejdsmæssigt og politisk, gør, at jeg føler mig hjemme i Danmark på en helt anden måde, end jeg nogensinde gjorde i Etiopien.«

»Men det ved man jo først, når man oplever det. Da jeg kom til Danmark, var det faktisk slet ikke min hensigt, at jeg skulle bo her. Jeg kom hertil for at gå på Børkop Højskole i et halvt år. Min møster havde kontakt dertil, og det var en fantastisk mulighed for mig.«

I Etiopien havde Legesses forældre valgt at bruge penge på at uddanne deres børn. »Vi var meget heldige at kunne gå i skole. Jeg fik lov at gå 12 år i skole, inden jeg kom til Danmark. Det er jeg meget taknemmelig for.« Men livet derhjemme var også usikkert og farligt, specielt når man, som Legesses familie, var kristne. »Officielt var man nødt til at bekende sig til den marxistiske ideologi. Religion var ikke velset.«

Ude godt og hjem farligst

»På højskolen begyndte jeg at overveje, hvordan jeg bedst kunne hjælpe min fami-

» Det, jeg holder mest af ved Danmark, er den frihed, jeg har her til at være mig selv. «

Legesse og Bezunesh Tirote.

» Det var frygteligt at være på vej hjem i bilen og tænke på, om hele vores hjem var forsvundet. «

lie. Hvis jeg tog hjem igen, ville jeg højst sandsynligt blive sendt i krig af det kommunistiske styre, som på dette tidspunkt ledte landet. Så jeg ville måske slet ikke komme til at føle mig hjemme, selvom jeg tog tilbage. Måske ville jeg dø som soldat, og hvad skulle min mor så gøre? Jeg begyndte at tænke, at det ville være meget bedre for min familie, at jeg boede her i Danmark, men stadig var i live, end at jeg tog hjem og blev slået ihjel i krigen.«

I Etiopien er det den ældste søns ansvar at tage sig af forældrene, når de bliver gamle. »Jeg er den ældste søn, så det var et meget stort skridt for hele min familie, at jeg blev i Danmark. Heldigvis har jeg så kunnet støtte min mor økonomisk, og min bror i Etiopien giver hende den nære omsorg i mit sted.«

Uvished og hjemve

Efter Legesses beslutning om at gøre Danmark til sit nye hjem kom nogle svære år. »Det første år efter mit ophold på højskolen var den hårdeste tid, jeg har haft i Danmark. At bo på asylcentre uden at vide, hvad fremtiden vil bringe, var meget hårdt. Jeg havde meget hjemve og sav-

nede min familie. Alting var så anderledes og fremmed.«

»Heldigvis fik jeg i juni 1988 opholdstilladelse. Det gjorde, at jeg kunne begynde at tænke på Danmark som et sted, jeg skulle kalde hjem.« Da Legesse hjemmefra var blevet opdraget til, at uddannelse er vigtig, var det også dér, han startede sit nye liv i Danmark. Han lærte dansk, tog en HH og startede en karriere i et supermarked. »I dag er jeg butikschef og har fået en erfaring af, at i Danmark kan man nå lige så langt, man vil, hvis man er flittig.«

Har I overvejet at tage tilbage til Etiopien?

»Ja. Dengang David var 5-6 år, tænkte vi meget over det. Bezunesh og jeg var forlovede i Etiopien, inden jeg kom til Danmark. Jeg fik opholdstilladelse i 1988, og hun kom hertil i 1992. Så da vi havde været her sammen i 10 år, gjorde vi os tankerne. Men børnenes hjem er jo ikke Etiopien. Vi måtte også tænke på, hvad der er bedst for dem.«

»Min oplevelse af at blive givet frihed til at skabe mit eget liv og at kunne give det videre til mine børn har været utrolig vigtigt for mig. Men lige så vigtigt har det

været at opleve et meget kærligt fællesskab i CityKirken. Her har jeg følt mig hjemme lige fra dag 1. Kærlighed og frihed – det gør, at Danmark nu er mit og min families hjem.«

[≡] Maria Klarskov

[📷] Mathias Lund

Hjem, kære hjem

Et hjem er en tilstand. Det er et stykke af os selv, en forlængelse af kroppen. Et sted for tryghed, ro. Og for åndelig søgen.

– Et hus er en genstand. Men et hjem er en tilstand – en relation, et forhold, en forbindelse mellem et menneske og en genstand, skriver antropolog Mark Vachers, der forsker i hjem.

Han fortsætter:

– Hvis genstanden forsvinder, så kan man pludselig italesætte forholdet. Mennesker kan paradoksalt nok bedre fortælle om det, de har mistet, frem for det, de har. De kan bedre beskrive, hvad et hjem er, når det er væk.

Vachers har bl.a. talt med nogle af de boligejere, der mistede deres hus efter

» *At miste sit hjem er som at miste et stykke af sig selv.* «

– Mark Vachers, antropolog

fyrværkerikatastrofen i Seest i 2004 i Sønderjylland. Mere end 300 huse blev svært beskadigede, og 176 af dem blev så raserede, at beboerne ikke kunne flytte ind i dem igen.

Et stykke af sig selv

– Det at miste sit hjem er som at miste et stykke af sig selv, siger Vachers, der forsker i menneskers relation til hjemmet hos Center for Boligforskning.

Hjemmet har igennem årene skiftet funktion, og som Vachers peger på, er det først i tabet af et hjem, at betydningen for alvor opdages. Hjemmet er ikke bare en genstand. Det er, som Vachers beskriver det, en forlængelse af kroppen.

Men Vachers peger også på, at hjemmet ikke alene er et sted, et hus eller en lejlighed. Hjemmet opstår i relationen med stedet og genstanden. Hjem er ikke kun noget, vi har, det er også, noget vi gør.

Hjemmeservice

I de senere år har hjemmet fyldt stadig mere i mediebildet. Boligmagasinerne flyder over med tips og idéer til at skabe

det perfekte hjem, og tv-programmer lokker med total makeover i programmer som Ekstrem Hjemmeservice. Her er idéen tilsyneladende, at det perfekte hjem har potentialet til at skabe det perfekte liv.

Vi lader os påvirke af omgivelserne, vi indgår i relationer med genstandene, som hjemmeforskeren siger. Winston Churchill har formuleret det med sætningen: Vi former vore bygninger, bagefter former de os.

Alligevel er vejen fra det perfekte hjem til det perfekte liv måske ikke så lige endda. På den ene side er hjemmet et vindue til verden, der kan vise prestige, overskud, orden og perfektion. Men hjemmet er også et vindue til det indre, og hjemmets psykologi handler om tryghed, en sikker base, intimitet og afslappethed.

Ude og hjemme

Samtidigt er hjemmet som en sikker havn en forudsætning for at kunne rejse ud. Rejsen forudsætter en oplevelse af hjemme og ude, og derfor er det måske ikke uden grund, at boligmagasiner og rejseprogrammer står side om side i aviserne og på tv-sendepladen.

» Hjem er ikke kun noget, vi har, det er også noget, vi gør. «

At rejse er at leve, sagde H. C. Andersen. Den stakkels Andersen følte sig en tid så »haardt trykket og forpiint herhjemme«, at rejsen og det fremmede fik en »Fredens Glands«, som han skriver i *Mit Livs Eventyr* fra 1844.

Så han rejste. Igen og igen. Udenlands og indenlands.

For H. C. Andersen var rejsen både en vej til at møde ukendt land, nye mennesker og kulturer. Men samtidigt en måde at møde nye sider af sig selv på. På den måde rejste han også ud for at vende hjem. Med ny viden om andre steder, og med ny viden om sig selv.

Rejsebeskrivelser

Andersen var en flittig dagbogsskribent, og han har noteret oplevelser og steder. På den måde kan vi komme på rejse med digterens øjne. Og andre forfattere med ham har gjort rejsebeskrivelser til en genre i sig selv.

Fra Carsten Niebuhrs rejser til Arabien i 1700-tallet, der bragte eksotiske indtryk og optegnelser med hjem, og til den moderne forfatter Carsten Jensens rejsebøger *Jeg har hørt et stjernesud* og *Jeg har set*

verden begynde, der ikke blot fortæller om forfatterens rejser i verden, men også i sig selv. At opdage verden er at opdage sig selv – og at finde hjem.

Verdens største bog

Men det er ikke kun rejserne, der skrives bøger om. Det gør der også om hjemmet. Og verdens største bogproduktion handler netop om hjemmet.

Det er Ikea-kataloget.

Den svenske møbelkæde udsender årligt sit katalog i 198 mio. eksemplarer. Det udkommer på 27 sprog og læses af ca. 400 millioner mennesker.

Her skriver Ikea under sloganet *Plads til livet* og lader forstå, at de ikke sælger møbler. De sælger hjem.

Fremtidens hjem

I en verden, hvor indtryk og nyhedsstrømme hele tiden stiger i tempo, er det måske ikke underligt, at behovet for at opleve verden går hånd i hånd med behovet for at skabe hjem. Og hvis vi skal tro et bud på fremtidens hjem, er det netop hjemmet som sted for tryghed og fordybelse, der bliver centralt.

Fremtidsforskeren Rolf Jensen, der er tidl. direktør for Institut for Fremtidsforskning, tager på tidsrejse i sin bog *Fremtidsmagerne*. Her forestiller han sig et møde med et menneske, der lever i år 2030, og fremtidsmennesket inviterer Rolf inden for.

Hjemmekirke

– Du skal også lige se vores meditationsrum, siger fremtidsmennesket. – Mange har sådan et, kald det en hjemmekirke. Her sidder vi en gang imellem og taler om meningen med tilværelsen, nogle gange læser vi op for hinanden af tekster, vi har fundet, andre gange siger vi ingenting. Individuel åndelig søgen er blevet almindelig, behovet var der også for 25 år siden, siger fremtidsmennesket, og mener dermed den tid, vi lever i nu. – Forskellen er, siger han, at nu giver vi det plads.

Jeg finder indholdsfortegnelsen i Ikea-kataloget. Der er ingen henvisninger til hverken »hjemmekirke« eller »husalter«.

Endnu.

[≡] Mads Lindholm

[📷] Flickr

A man with glasses and a beard, wearing a red and white plaid shirt and dark jeans, is sitting on a red leather sofa. He is looking to the right. The background is a vibrant red wall with a textured, cracked appearance. To the right, there is a decorative light fixture made of thin, white, branching structures. A black and white geometric patterned pillow is on the sofa. The floor is light-colored and appears to be wet or reflective.

» Vi former vore bygninger,
bagefter former de os.«

– Winston Churchill

Den store bro

– Sommerstævne 2012

»Det handler om at lære at samarbejde. Vi har en fælles udfordring, og den er større end vores forskelligheder – det er derfor, vi skal bygge bro sammen!«

Sommeren er knap nok overstået og de sidste dønninger efter missionsstævnet 2011 har næppe lagt sig. Alligevel er forberedelserne allerede nu i gang til næste års stævne. 2012 bliver et spændende år – ikke mindst fordi *Baptistkirken i Danmark* og *Det danske Missionsforbund* har besluttet at slå deres sommerstævner sammen. *baptist.dk* har talt med et medlem af det nye koordinationsudvalg, Annette Læssøe, om fremtidens stævne og om at bygge bro mellem forskellige kirkesamfund, menigheder, generationer, nationaliteter og kulturer.

En ny opgave

Der er ingen tvivl om, at det var en ny stor opgave, der blev lagt over til dem, der skal planlægge næste års stævne, da Landskonferencen i sommer vedtog at holde Sommerstævne 2012 i uge 31 i samarbejde med *Det Danske Missionsforbund*. Men opgavens omfang skræmmer

ikke Annette: »Det er bestemt ikke bare bøvl. Jeg ser det som en vigtig øvelse i at være fleksible og en mulighed for, at vi lærer en masse som kirke.«

Engagementet hos sidste års formand fejler i hvert fald ikke noget, og hun er da også allerede i fuld gang med opgaven: »Der er mange ting, der er i opbrud. Det blev klart allerede på den første planlægningsweek-end i slutningen af august. Det handlede om hurtigt at få rammerne og en samarbejdsaftale på plads, så vi kunne komme i gang med arbejdet. Der bliver meget nyt, både i måden vi organiserer os på, og i menneskene vi samarbejder med. Vi blev hurtigt enige om, at der skal sidde repræsentanter fra begge kirkesamfund i alle arbejdsgrupper. Det er vigtigt, at alle føler sig som en del af planlægningen.«

Tillid og nytænkning

»Det har været vigtigt, at der er en grundlæggende tillid mellem alle parter. Vi har haft et nært samarbejde med *BaptistKirkens* ledelse og *Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund* (BBU), der har foreslået den nye arbejdsform. Nu skal vi have alle de vilde idéer på banen, og derefter skal budgettet lægges endeligt fast. Annette Læssøe siger: »Noget af det nye bliver,

» Jeg ser det som en vigtig øvelse i at være fleksible og en mulighed for, at vi lærer en masse som kirke. «

at voksenpro-grammet bliver opdelt i flere spor. Det betyder, at der altid vil være flere valgmuligheder ikke bare for aldersgrupperne, men også for den enkeltes interesse og præference.«

Og hun fortsætter: »Vi håber, at nye kulturer kan vokse frem omkring de nye spor. Der bliver særlige arrangementer for seniorer og desuden det, vi indtil videre kalder Spor 2, hvor et alternativt program vil køre parallelt med det øvrige. Med lidt flere børn og flere børnemedarbejdere bliver der også mulighed for at styrke Børnestævnet med flere aldersgrupper og endnu mere program. Stort er ikke altid bare godt, men fordelene ved at være flere er, at de mindre grupper kan styrkes, fordi der simpelthen er flere kræfter og flere deltagere.«

Samarbejde om et fælles mål

Samarbejdet med *Det Danske Missionsforbund* har allerede været i gang i flere år, fortæller Annette: »Vi har skelet til hinandens program og indimellem delt talere før i tiden, så det føles naturligt at udvide det samarbejde. Ret hurtigt i processen blev det klart, at det ikke var forskellene mellem kirkesamfundene, der var de vigtige, men tværtimod de fælles udfordringer, vi står med – blandt andet med at bygge bro mellem generationerne og de forskellige kulturer der er i vores kirker.«

Fælles fest – fælles ansvar

»For mig at se formes stævnet af dem, der kommer,« slutter Annette: »Det er ligesom en fest. Du kan som vært lave alle mulige forberedelser og anstrenge dig det bedste, du ved, men det vigtigste for en god fest er, at der kommer nogle mennesker, som vil være med til at gøre det til en god oplevelse for alle. På den måde er vi bare redskaber i processen – en stor del er nåde og velsignelse.«

[≡] Lasse Åbom

[📷] Kurt Bøgsted og Flickr

Du skal lave dit eget rodnet ...

– om at flytte hjemmefra og skabe sit eget hjem

Da Christian var barn, ville han bo hjemme, til han blev 42. Men for to år siden flyttede han fra Hjørring til Aarhus for at læse teologi. *baptist.dk* har mødt Christian Bylund til en snak om at flytte hjemmefra og om at skabe sit eget hjem

»I begyndelsen var det meget forvirrende,« fortæller Christian, »jeg kendte kun én person i Aarhus, og det var ham, jeg boede hos. Jeg kom til byen med mit Krakkort og en madpakke under armen, og det tog mig en time bare at finde frem til Universitetet.« Christian var flyttet fra en beskyttet tilværelse med familien omkring sig til den jyske hovedstad med et pulserende studentliv og mange nye ansigter. Efter at have boet hos en ven den første måned kunne han flytte ind på et kollegieværelse i udkanten af byen.

Kollegiet

»Det var rigtig godt for mig at bo på kollegiet. Jeg fik mulighed for at snakke med mennesker, jeg ellers aldrig ville have mødt. Vi levede tæt sammen, spiste sammen, så tv sammen, og derfor kom vi også

hurtigt ind på livet af hinanden. Det blev faktisk som en ny familie for mig. Hvis man havde det dårligt, var syg eller bare lidt ensom, så kom der altid nogen og bankede på døren. Der blev fulgt op på, hvordan man havde det – vi tog hånd om hinanden.«

Christian begyndte hurtigt at invitere sine venner på kollegiet til mad og samtale om Gud. »Det begyndte lidt som en spøg: De fik mad og jeg fik lov til at fortælle om Gud. Nogle kom bare for at spise, men andre ville gerne snakke mere. For mig selv var det vigtigt, for jeg havde brug for også at have nogen at snakke om Gud med. Faktisk har jeg stadig kontakt med en af dem – selvom hun nu bor i USA.«

Hjemmet

Men selvom tiden på kollegiet var spændende og god, blev det også tid til at rykke videre. Christian havde fået en kæreste på studiet og i februar 2011 flyttede de sammen i en lejlighed. »Det var sørgeligt at flytte fra dem på kollegiet – de var jo lidt blevet min familie i Aarhus. Men på den anden side ville jeg også gerne prøve noget andet. Det var muligheden for at få

vores eget og prøve vores forhold af, der trak, og derfor valgte vi at flytte sammen. Selvom vi fik mere plads, så er det stadig en udfordring at bo sammen: Den anden er der altid, man skal lære at give plads til hinanden. Det er ikke altid, man har haft verdens bedste dag, men så står vi jo med ansvaret for at være der for hinanden.«

At skabe sit eget hjem og at kunne føle sig hjemme har været vigtigt for Christian: »For mig er et hjem dér, hvor det er trygt at være, hvor man kan være sig selv, og hvor der er nogen, der er der for dig. Da jeg boede alene på kollegieværelset, var mit hjem nødt til at være større end mine egne fire vægge, for jeg havde brug for nogen, der var der for mig – så min omgangskreds blev en del af mit hjem. På en måde er det som om, dit eget liv begynder, når du flytter hjemmefra. Det er det →

» På en måde er det som om, dit eget liv begynder, når du flytter hjemmefra. «

Fakta | Christian Peter Bylund

22 år og kommer fra Hjørring.
Han bor i Århus med sin kæreste Louise
og læser teologi på Århus Universitet.
Næstformand i Baptisternes Børne- og
Ungdomsforbund.

Du skal lave dit eget rodnet ...

tidspunkt, hvor man selv skal tage over. Du skal selv bygge det op, som du ellers har været vant til bare fungerede. Du skal lave dit eget rodnet – lidt som et træ, der bliver plantet om.«

Kirken

Det er ikke bare det at skabe sit eget hjem, der er en udfordring, når man flytter hjemmefra. Det er også at finde en ny kirke. »Det virkede naturligt for mig at flytte fra min hjemmemenighed i Hjørning«, fortæller Christian. »Den præst, vi havde haft i lang tid og som havde betydet meget for min tro og udvikling, gik på pension. Det var som om, en epoke sluttede. Men samtidig var det svært at finde ind et nyt sted. Man er meget sårbar, og der går tid, før man føler sig hjemme. Men det handler om at gøre det, for jeg kan i hvert fald ikke undvære en menighed og et fællesskab at komme i. Det har været vigtigt for mig, at der var jævnaldrende, jeg kunne vandre sammen med. Nogen, der er i samme livssituation som mig. Derfor er det nok også *Goose* (ungdomsarbejdet i Aarhus baptistkirke), der er blevet min nye menighed. For at man kan føle sig hjemme i en menighed, skal man være

tryk, man skal ikke gå og lure på hinanden og fornemme, at der er alle mulige konflikter, der kører under overfladen.«

Studiet

»Jeg begyndte at læse teologi, fordi der var nogle spørgsmål, jeg gerne ville have svar på.« Sådan begynder Christian, da snakken falder på studiet. »Jeg søgte først i Bibelen, og så var jeg fanget. Det her var spændende, og jeg så en retning for mig at fortsætte i – og så havde jeg nok en bagtanke om, at jeg engang med tiden kunne finde de svar, jeg søgte. På studiet er der mange forskellige mennesker og meninger i spil. Dem, jeg snakker mest med, er ikke nødvendigvis dem, jeg er mest enig med. Det tvinger mig til at tage stilling til nye ting, men min grundlæggende overbevisning er stadig den samme. Jeg har ikke fundet svarene endnu. Jeg får styr på mere baggrund og begynder at forstå, hvad jeg læser. De små brikker kommer på plads, men det store billede er jeg stadig på jagt efter!«

[☰] Lasse Åbom

[📷] Private

» De små brikker kommer på plads, men det store billede er jeg stadig på jagt efter! «

hjem

Gud bruger børn i sin historie

Kylene, Kristian og Lily, 2, bor i Aalborg og har læst i børnebibelen »Hvad Bibelen fortæller om Jesus«. Her fortæller Kylene om deres oplevelser med bogen.

I Bibelen beskrives Gud som vores far, for at børnene kan forstå hans »vedholdende, trofaste, stærke, for-evtig-og-altid kærlighed«. Den sætning går igen igennem hele bogen, fordi det er vigtigt, at børnene – og de voksne – forstår den kærlighed. Bogen er tiltænkt børn fra fire år og op, men jeg tror, det handler om, hvordan man griber det an. Vores datter på 2 ½ år kan godt lide at kigge på billederne og få læst en enkelt historie.

For det meste læser vi bogen med Lily, inden hun skal sove – både om aftenen og inden en lur. Jeg tror, at den bedste måde, hvorpå vi som forældre kan opmuntre vores børn til at kende Bibelen, er ved at lade dem se, at den betyder noget for os selv. En dag var jeg ved at understrege et vers i min bibel, og Lily fandt et farvekridt og gjorde det samme i sin bibel.

Vi har læst et par forskellige børnebibler, og dette er den, vi bedst kan lide. Den

Fakta | Sally Lloyd-Jones: »Hvad Bibelen fortæller om Jesus«

Illustreret af Jago. Udgivet af ProRex Forlag. 198 kr.

lærer børn, at HELE bibelen handler om Guds kærlighedshistorie, og hvordan vi alle sammen har brug for at blive reddet af Jesus. Desuden lærer den også børnene, at historien rent faktisk er sand.

Jeg synes, at en af de bedste ting ved denne børnebibel er, at den fortæller historien om Jesus og peger hen mod ham som vores redningsmand – helt fra 1. Mosebog til Åbenbaringen. Historierne, som

fortælles, fokuserer på, hvordan Gud har arbejdet igennem børn som Isak, Lea og Josef. Jeg tror, det hjælper børn til at se, at Gud også kan bruge dem lige meget, hvor unge de er.

[≡] Kylene Bak

Oversættelse: Maria Klarskov

[☒] Kristian Bak og
ProRex Forlag

Dødens vis

Døden er og har altid været et livsvilkår for mennesker. Men døden er også det ultimative tab af kontrol for de fleste mennesker. Få af os bestemmer, hvornår eller hvordan døden møder os, og ingen véd, hvad der venter os efter døden – først efter døden går det jo op for os!

Den første søndag i november, Allehelgensdag, mindes vi i de fleste kirker dem, der er døde i årets løb. Det er en dag fuld af eftertanke og for mange en påmindelse om, at det eneste, vi med sikkerhed ved, er, at vi en dag skal dø. Derfor gør de fleste sig tanker, bekymringer og håb om, hvad der venter på den anden side af sorgen over at skulle forlade det kendte og trygge. Ingemann skrev i 1841 nedenstående som første vers i en begravelses-salme:

*Lyksalig, lyksalig
hver sjæl, som har fred!
dog ingen kender dagen,
før solen går ned.*

hed ryster os

Vi ved ikke, hvad der venter hverken os eller dem, vi har kær, i og efter døden. Men når vi læser i Bibelen, er den fuld af gode løfter, som alligevel gør det muligt at stifte fred med det uvisse. Jesus er menneske og Gud. Han er det eneste menneske, som nogensinde har vidst, hvad vi har i vente. Og hans ord handler om, at vi ikke har noget at frygte.

Ifølge Johannes' evangelium har Jesus sagt: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er.« (14:3).

Jesus sammenligner her vores tanker om døden med en piges situation inden det længe ventede bryllup. På Jesu tid flyttede et nygift par ind hos brudgommens familie. Inden dette kunne ske, skulle der bygges en tilbygning, kaldet »insula«, til huset. Brudgommen selv skulle bygge det nye pars hjem, og hans far skulle godkende det. Det var derfor ikke sjældent,

at der kunne gå måneder, endda år, fra forlovelsen blev indgået og medgiften til brudens familie var betalt, før ægteskabet rent faktisk kunne indgås.

Imens gommen gjorde det nye hjem parat til sin brud, måtte bruden vente hjemme hos sin familie. Man sagde, at »hun er købt«. Når Jesus derfor taler om, at han gør en plads klar til os i Guds Rige og senere vil komme tilbage efter os, taler han faktisk om, at vi er hans brud. Vi er købt, reserveret, forlovet med Jesus:

*Og dog mit hjerte forfærdes ej,
min sjæl er frejdig og rolig,
i liv og i død jeg véd min vej,
med begge jeg er fortrolig,
thi Kristus, Guds Søn, mig lovet har
i Faderens hus en bolig.*

Dette vers er fra en anden begravelses-salme – af Johs. Johnson fra 1906 – og det beskriver netop det håb og den fred, som er at finde i Jesu løfte. Vi behøver ikke at frygte livet herefter, for det liv er tæt forankret til Jesus, som elsker os så højt, at han tog kampen op med døden – og vandt.

[≡] Maria Klarskov

[📷] Dreamstime

Fakta | Allehelgensdag

Allehelgensdag ligger i Danmark hvert år den første søndag i november. Traditionelt set har dagen været til for at mindes alle de helgener og martyrer, som ikke har deres egne dage i løbet af året. Dog er det de senere år blevet tradition at mindes alle dem, der er døde i løbet af det forgangne år.

Åbne lørdage på Blågårds Plads

Petanque-kuglerne ruller side om side med bajere, børn og bander på Blågårds Plads på Nørrebro. Folk kigger nysgerrigt på pladsens lege-syge og kaffedrikkende gæster. De, der er tæt på, bliver budt en kop kaffe. Nogle siger pænt nej tak. Andre kommer hen og tager del i spillet og snakken.

Møde mennesker, hvor de er

Ekkart Kindler startede i foråret 2011 »Åbne lørdage« på Blågårds Plads, Nørrebro. Han kom til Danmark fra Tyskland for fire år siden, og han arbejder til dagligt som lektor i datalogi. To eftermiddage om måneden bruger han og en gruppe mennesker fra »Kirke4byen« på gaden – tilstede blandt mennesker.

Åbne lørdage er et forsøg på at komme i kontakt med mennesker i kirkens nærområde på en naturlig måde. Ekkart siger: »Det vigtige er, at vi er der. Det handler om at møde mennesker, hvor de er, og når de har tid. Det er deres betingelser – ikke vores. Overraskende nok – så er folk meget åbne under disse betingelser.«

Kaffe & petanque

– hvor svært kan det være

Gruppen bag »Åbne lørdage« er ikke bevæbnet med stakke af flyers om Gud, tro og kirke – men med petanque, kaffe og kage. De spiller petanque, fordi de synes, det er sjovt. Men samtidig har de åbne øjne og hjerter for forbipasserende. Der er rigeligt med kaffe på kanden – og andre på pladsen bliver gerne budt en kop og spurgt om at være med. Det fører samtaler med sig. Også om tro og Gud.

»Åbne lørdage« er et eksempel på, at det ikke behøver at være så svært at være kirke på gaden. Egentlig er det kirkekaffen, der har fået ben at gå på – tilsat leg og mennesker, der er gode til at se og snakke med andre.

Hvorfor være kirke på gaden?

Når »Kirke4byen« befinder sig på Blågårds Plads – så har det en værdi i sig selv, der ikke handler om at få mennesker ned i kirkebygningen til en masse arrangementer. Det er en del af Guds mission i verden, og for Ekkart er det en del af hans personlige kald som kristen:.

»Da jeg kom til Danmark, spurgte jeg Jesus og mig selv: Hvor kan man se

kristne på gaderne? Hvorfor er kristne ikke mere synlige blandt mennesker? I »Kirke4byens« gadearbejde har jeg fået en mulighed for at være til stede blandt mennesker som kristen«, fortæller Ekkart og tilføjer: »En grund til, at jeg gerne vil være på gaden, er, at Jesus siger, at vi skal gå ud. At vi ikke skal forvente, at mennesker kommer til os i kirken, men at vi skal »gå hen« til mennesker. Som kristne siger vi, at »vi er på vej med Jesus«. Når vi holder »Åbne lørdage« er vi næsten ordret: På gaden med Jesus«.

I ser tillidsfulde ud

»I ser da tillidsfulde ud«, sagde en mand, da vi var i gang med »bare at være der«,

» Det er
deres betingelser
– ikke vores. «

fortæller Ekkart. »Så spurgte han, om vi ville passe hans bagage et øjeblik. Da han kom tilbage, talte vi lidt mere med ham, og en af os sagde, at det var da godt, at manden havde sagt, at vi så tillidsfulde ud, da vi var kristne! Så var samtalen i gang – og vi talte om vores tro, og hvad det betyder at være kristen, med et menneske, der fortalte os, at han ikke var interesseret i kirke eller den kristne tro, men som gerne ville snakke med os. En mulighed der opstod, fordi vi bare var til stede og huskede på, at det at være kristen er en naturlig del af os.«

Det tager tid

Når kirken er på gaden, så er det også en erkendelse af, at vi ikke har et naturligt fællesskab med folk i nærområdet. Mange kender ikke os – og vi kender ikke dem. Denne helt grundlæggende menneskelige kontakt skal etableres. Som Torben Petersen fra »Kirke4byen« udtrykker det: »Vi kan godt sidde inde i kirkesalen med vores bibler og salmebøger, og så kan vi sidde der til evig tid og vente på, at folk kommer ind til os. Men det gør de ikke, hvis ikke de kender os.«

Det tager tid at lære mennesker at

kende og danne fællesskaber. Det ved vi godt fra vores eget liv. Venskaber bliver ikke til på en dag. Denne logik tager »Kirke4byen« med sig, når vi tager ud på Blågård's Plads. Det er en mulighed for at komme i kontakt med mennesker, der ikke kommer over dørtrinnet til kirkebygningen. Men det kommer til at tage tid at lære folk at kende, fortælle dem om Gud og invitere dem ind i et fællesskab.

[☰] [📷] Alice Sprotte

At længes hjem

– børn og hjemvé

På weekender, ture eller spejderlejre kan man være helt sikker på, at når aftenen nærmer sig, så begynder hjemvéen at sætte ind. Alle spejderførere og børnemedarbejdere har prøvet at sidde med ulykkelige børn, der gennem utallige modige tårer fortæller hjerteskrærende om længslen efter at komme hjem. *baptist.dk* har spurgt fem børn fra Korskirken i Herlev om deres oplevelser med at længes hjem.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Gitte Elleby Jørgensen

Sofie 11 år

Har du nogensinde prøvet at have hjemvé?

Ja, nogle gange når jeg har været på spejderlejr, så ville jeg hellere have været hjemme i stedet for. Det var specielt dengang, jeg lige var startet, for der kendte jeg ikke så mange endnu.

Hvorfor tror du, man får hjemvé

Det er nok, fordi man savner sine forældre, men jeg tror, man vokser fra det, når man bliver ældre.

Hvad gør du, når du får hjemvé?

Så prøver jeg at tænke på noget andet – det hjælper for det meste.

Linea 10 år

Har du nogensinde prøvet at have hjemvé?

Ja, mange gange. For eksempel hvis jeg er hjemme og sove ved nogle klassekammerater. Jeg plejer at have en bamse med, det hjælper nogle gange.

Hvorfor tror du, man får hjemvé

Det er mest, fordi jeg savner min mor, men jeg tror også, det er fordi, jeg er i nogle andre omgivelser, end jeg er vant til.

Hvad gør du, når du får hjemvé?

Jeg prøver at lukke øjnene og lade som om, jeg er hjemme, og det plejer at hjælpe.

Raket 8 år

Har du nogensinde prøvet at have hjemvé?

Det kan jeg ikke huske. Jeg har lige været på lejrskole, men der havde jeg slet ikke hjemvé.

Hvorfor tror du, man får hjemvé

Der var nogle af pigerne, der havde hjemvé, mens vi var på lejrskole. De blev bare rigtigt kede af det. De savnede deres eget sted. Jeg ved slet ikke, om jeg kan få hjemvé.

Ursula 9 år

Har du nogensinde prøvet at have hjemvé?

Ja lidt. Det var på en spejderlejr engang. Vi var væk i en hel uge, og det var en rigtig stor lejr, så der var mange, man slet ikke kendte. Så kunne man godt gå og savne sine søskende og forældre og sine venner.

Hvorfor tror du, man får hjemvé

Man kan gå og savne nogen, man kender rigtig godt, og som man godt kan lide at være sammen med, så man ikke føler sig udenfor. Jeg tror, man får hjemvé, når man føler sig udenfor.

Hvad gør du, når du får hjemvé?

Jeg prøver at tænke på noget andet, og hvis man for eksempel kan begynde at lege, så tænker man ikke så meget på det mere.

Jonas 9 år

Har du nogensinde prøvet at have hjemvé?

Jeg ved ikke, hvad det er. Jeg har aldrig prøvet at længes hjem. Men jeg har prøvet at længes væk, når jeg er hjemme.

Hvorfor tror du, man får hjemvé

Det ved jeg ikke – det er nok mest piger.

Hvad gør du, når du får hjemvé?

Jeg leger bare!

Kvindeforbundet
inviterer til
Kvindekonference
2.-4. september
2011
i Kolding

**Vandre
i takt
med
Helligånden**

Danske Baptisters Kvindeforbund

Kvinder dansede, græd og lo

Kvindenetværket i BaptistKirken samlede 48 kvinder til en weekend af meget høj kvalitet. Meditativ dans med Helle Lerche begejstrede så meget, at de fortsatte næste morgen kl. 7. I tavshed (!) gik 20 kvinder på pilgrimsvandring i syv kvarter. De lavede bibliodrama med Ele Bonde, lo af kvinden anno 2011 i Anne-Marie Winthers skikkelse – i badedragt. Græd over Babettes gæstebud – Birgitte Arndt kan fortælle, så glæden flyder over. Men

det allermost bevægende var Karen Margrethe Kirks vidnesbyrd om et aktivt liv, som kronisk sygdom har gjort til fire timer dagligt, hvor hun kan gøre noget. De fire timer lørdag den 3. september gav hun til baptistkvinderne, og det var de meget taknemmelige over. Og når ordene var mange nok, udfordrede kvinderne sig selv med forskelligt kreativt.

Den ældste deltager var over 80 år og den yngste 23. Flere af de midaldrende

deltagere sagde, at med et så alsidigt og spændende program kan man roligt invitere både sin mor og sin datter med. Næste år bliver der nordisk kvindekonference – i Norge – den 30. august til 2. september 2012.

[≡] Lone Møller-Hansen
[☐] Inge Mølgaard

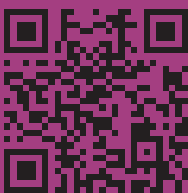

Fakta | Kvindenetværk

Danske Baptisters Kvindenetværk hed tidligere Kvindeforbundet. Navneændringen blev endeligt vedtaget ved forretningsmødet på missionsstævnet 2011. Netværket samler primært kvinder, men også mænd, i arbejdet for blandt andet kvinders rettigheder og udvikling. Desuden fungerer det som tros- og inspirationsfællesskab.

Læs mere på www.baptistkvinder.dk

Døbte

Bethelkirken

18.09.2011: *Michael Rosendahl*, f. 28.02.2000

18.09.2011: *Mathilde Jonstrup-Hansen*, f.

18.09.1999

Holbæk

11.09.2011: *Joy Nielsen*, f. 18.05.1977

Østervrå Frikirke

22.07.2011: *Katrine Gotfredsen*, f. 18.11.1996

Vrå

22.07.2011: *Rebecca Højen*, f. 13.01.1997

Døde

Bethelkirken

Jørgen Jakobsen, født 15.05.1938, døbt

i Bethelkirken 28.10.1973, døde 18.07.2011.

Karmelkirken

Torkild Jensen, født 11.11.1934, døbt i Bethel-

kirken 13.02.1949, døde 20.07.2011.

Kristuskirken, Kbh.

Edith Else Kvistbo, født 23.09.1920, døbt

i Fredskirken 11.05.1939, døde 13.07.2011.

Ragna Anina Baltersen, født 06.01.1913, døbt i

Bornholms mgh. 17.04.1927, døde 22.07.2011.

Midtsjælland

Grethe Kofoed, født 24.03.1923, døbt i Nyrup

10.04.1938, døde 18.07.2011.

Niels Juel Jensen, født 14.11.1920, døbt i Nyrup,

Midtsjælland 05.01.1936, døde 30.07.2011.

Nørresundby

Birte Vejrum Mortensen, født Hansen, født

13.03.1945, døbt i Bethelkirken 15.03.1964,

døde 16.07.2011.

Odense

Lillian Hjort Jørgensen, født 07.01.1931, døbt

i Odense 29.02.1948, døde 20.07. 2011.

Roskilde

Lillian Nielsen, født 31.08.1928, døbt i Rønne

03.06.1945, døde 11.07.2011.

Vodskov

Jørgen Nielsen, født 12.01.1929, døbt i Jetsmark/

Brovst 10.10.1943, døde 24.08.2011.

Vrå

Peter Halskov Nielsen, født 19.06.1919, døbt

i Bethelkirken 20.05.1934, døde 18.06.2011.

Hans Himmel er mit hjem

– om himmelvendte øjne og jord på hænderne

Nogle gange kan kristnes fokus på Himmelen blive så stærkt, at man skulle tro, livet på jorden slet ikke er vigtigt. Det er ikke fordi, der er noget galt med Himmelen – lad mig slå det fast med det samme! Men derfor er det alligevel helt på sin plads at spørge: »Hvor hører kristne egentlig hjemme?«

Vi kender det fra masser af sange, traktater og forkyndelse – i sidste ende er de altid rettet mod Himmelen. Der tales om denne verdens jammerdal og om at sige farvel til verden og komme hjem til Gud. Man kan få det indtryk, at livet her bare er noget, der skal overstås, så vi kan komme i gang med det virkeligt sjove. En midlertidig forstyrrelse inden det rigtig går løs et andet sted. Selvom der kan være en pointe i at sige, at vi hører hjemme i Himmelen, må vi aldrig glemme, hvor vi er, for mens vi sidder med himmelvendte øjne i kirkerne, risikerer vi fuldstændigt at misse den pointe, at Gud har sit blik rettet et helt andet sted hen.

At længes hjem

Den spænding, mellem at længes et andet sted hen og alligevel være optaget af det, der sker her og nu, har kristne altid levet med. Allerede Paulus, en af de tidlige efterfølgere af Jesus, fortæller om det i sit andet brev til de kristne i Korinth. I begyndelsen af kapitel fem skriver han om at sukke af længsel efter at være hjemme hos Gud. Måske er det en længsel, vi godt kan sætte os ind i, når vi oplever modgang eller føler sorg og afmagt. Man kan have brug for at vide, at dette liv ikke er det eneste, vi har.

For Paulus var det også rigtigt svært. Han oplevede forfølgelser, kampe, forræderi og stor smerte, men alligevel ender

» Mens vi sidder med
himmelvendte øjne i kirkerne,
risikerer vi at misse den pointe,
at Gud har sit blik rettet et helt
andet sted hen. «

han med at fastholde, at så længe vi er hjemme på jorden, kan vi ikke *også* være hjemme hos Gud. Derfor må vi være ved godt mod og holde vores fokus rettet på det sted, hvor vi er. Himmelen må ikke være vores eneste fokus, den er snarere et pant, vi har fået. Et løfte om fremtiden, der skal give os styrke til at kaste os ind i livet nu.

Borgerskab i himlene

I sit brev til de kristne i Filippi bruger Paulus et andet spændende billede: I kapitel tre skriver han, at vi har et borgerskab i himlene. I mange år har

kristne læst og forstået det sådan, at vi egentlig slet ikke hører hjemme her på jorden. Men når Paulus taler om et himmelsk borgerskab, betyder det ikke nødvendigvis, at vi hører hjemme et andet sted.

Måske hentyder han til det romerske borgerskab, der var en velkendt institution på Paulus' tid. At være romersk borger betød ikke nødvendigvis, at du kom fra Rom. Det betød, at du var udstyret med særlige rettigheder og privilegier. Det var en politisk strategi, som de romerske magthavere brugte for at fastholde magten i et erobret område. De udstyrede en række prominente lokale borgere med et romersk borgerskab, så de kunne give kød og blod til de romerske værdier og den romerske kultur i deres egen sammenhæng. En romersk borger boede i sin egen landsby, hvad enten det var i Syrien, Slovenien eller Spanien, og repræsenterede Rom dér. →

» *Vi skal repræsentere
Himmelens værdier og kultur
dér, hvor vi har vores hjem.* «

Spørgsmål til eftertanke:

Kender du også til at længes efter at have hjemme et andet sted?

Er der tidspunkter i dit liv, du særligt har oplevet det?

Hvordan tror du, det har påvirket din tro og din måde at leve på?

Hvorfor tror du, at tanken om Himmelen gennem tiden har fyldt så meget i kirken?

Hvilken forskel gør det, hvis det er rigtigt, at Gud er mere optaget af, hvad der sker på jorden, end hvad der sker i Himmelen?

Læs mere:

2. Korintherbrev 5,1-10
Filipperbrevet 3,17-21
Esajas 58,5-9

Når Paulus i det lys taler om, at en kristen har sit borgerskab i himlene, handler det ikke om, at vi ikke hører hjemme på jorden, men tværtimod betyder det, at vi skal repræsentere Himmelens værdier og kultur dér, hvor vi har vores hjem. Eller som han siger et andet sted i Filipperbrevet: Vi skal »stråle som himmellys i verden« (2,15).

Et himmelsk delebarn

Man kan altså næsten sige, at for Paulus er kristne som en slags himmelske delebørn. Det er rigtigt, at vi har hjemme hos Gud, og det kan aldrig tages fra os. Men lige nu har vi hjemme her, og det betyder, at vi er kaldet til med liv og sjæl at engagere os i denne verden og repræsentere Guds vilje, hvor vi bor. At blive mennesker, der vover at drømme om Himmelen på

jorden og – sætte alt ind på, at det må blive virkeligt. På den måde ser vi i samme retning som Gud. Bibelen viser os nemlig, at Gud er optaget af meget jordiske ting, som enkens rettigheder, den faderløses velbefindende, de fattiges vilkår og de undertryktes frihed. Gud har blikket stift rettet mod den mindste her på jorden.

En have lige udenfor

Hvad ville der ske, hvis vi så, at den himmelske have, vi længes efter, ligger lige uden for vores dør? Hvordan ville vi leve, hvis vi vidste, at vi ikke behøver at forlade denne jord for at være nær ved Gud? Han er der allerede henne ad vejen, nede på bænken, ovre hos naboen – ændrer det noget?

[≡] Lasse Åbom

[📷] Flickr

Budget og mission – eller missions-budget

Hvad har budget og mission med hinanden at gøre? Jo, faktisk en hel del! For uden et robust budget og en veltilrettelagt økonomi vil vi i BaptistKirken bringe os selv i en særdeles vanskelig situation, som ingen af os ønsker.

Budgettet bygger på tro, tillid og forventning til, at fællesskabets menigheder også i de kommende år vil bidrage til en god, fælles økonomi. Det hænger nemlig sådan sammen: Uden bidrag fra menighederne vil der ikke være et økonomisk grundlag for fællesskabet og dermed i værste fald intet missionsarbejde i BaptistKirken.

Baptistkirkens ledelse vægter derfor et velafbalanceret budget meget højt – nogen vil sige for højt! Som ledelse af fællesskabet er vi blevet betroet en opgave. En del af denne opgave er, at både basisdelen og projektdelen i det fælles budget skal afspejle troværdighed og ansvarlighed.

Det er ledelsens ønske, at vi i de kommende års budgetlægning – og ikke mindst i forbindelse med budgetarbejdet for 2012 – kan skabe en god sammenhæng imellem den vision, vi arbejder med, og økonomien for BaptistKirken. Vi vil gerne have råd til alle de opgaver, vi sammen beslutter at gå ind i. Økonomi skaber simpelthen muligheder. Uden en sund økonomi – ja, så har vi færre og begrænsede muligheder!

Hvordan bliver budgettet til? Processen med det kommende års budget begynder ved afslutningen af foregående års regn-

skab. I princippet kan alle ansatte, diverse udvalg, organisationer og fællesskabets menigheder m.fl. bidrage med ønsker til budgettet. De ønsker og drømme, der er kommet frem på årets missionsstævne, vil også blive inddraget i overvejelserne.

Hvad skal der sættes penge af til nu? Målet for budget 2012 er, at det bliver robust og får et velafbalanceret forhold imellem basisdelen og projektdelen. Og at fællesskabets menigheder vil stå sammen om det og økonomisk bære det igennem. Vi skal alle have ejerskab for vores fælles økonomi.

Jeg håber og beder til, at det i fremtiden må blive troen og begejstringen, der bærer vort fællesskab og dets mission igennem – og ikke en fodslæbende økonomi.

[≡] Erik Søndergaard

Vi vil være disciple

»Jeg fik en aha-oplevelse sidste gang. Jesper Lundegaard og jeg er meget forskellige. Jeg har brug for kontrol og planlægning. Det har Jesper ikke. Men da kunne vi se hinanden i øjnene og sige: OK, vi er forskellige, men vi kan godt køre parløb, bare vi er på vej i samme retning. Og vi skal ikke ændre hinanden.«

Susanne Søndergaard

Fakta | Kirkeplanerternet

Kirkeplanerternet, også kaldet kpn, har udgangspunkt i Århus Valgmenighed og arbejdet bygger på bogen »Livsmønstre« af Mike Breen & Walt Kallestad.

Se <http://kirkeplanerternet.dk>

»Vi vil gerne være disciple – mere end bare at gå i kirke«. Sådan siger formanden for menighedsrådet i Vrå Baptistmenighed, Tine Kragh. Derfor har menigheden valgt at investere i forandring. Med Jesper Lundegaard, præst i menigheden, i spidsen og med menighedsrådet og mange flere som engagerede medspillere er menigheden blevet engageret i Kirkeplanerternet

To weekender og 17.000 kr. om året. Det er, hvad det koster at være med i *Kirkeplanerternet*. Tre personer fra menigheden – to fra menighedsrådet og én udenfor – deltager i de to årlige kurser.

Mark Grarup er en af dem: »Det er spændende undervisning, og samtidig er det åndeligt opbyggende. Gud er virkelig med i det her. Og så er det brugbart, når vi kommer hjem«, fortæller 28-årige Mark. Første kursus, som var i foråret, satte deltagerne i gang med tre målsætninger. De skulle handle om struktur, mikroceller og huddles (forklaring følger).

I processen er der nogle, der føler, at det går for stærkt. »Det kan jeg godt forstå,« siger Tine Kragh. »Men enhver forandringsproces skal ske hurtigt. Opgaven er så at snakke sammen om det, for forandring skal til, ellers dør menigheden.«

Handlingsplan med hjem

Det er tanken, at de tre deltagere i kurset er de samme fra gang til gang igennem alle tre år. Alle deltagere fra de forskellige menigheder modtager samme kvalificerede undervisning, hvor de får redskaber indenfor de valgte områder. De tre deltagere fra samme menighed skal på stedet arbejde

» Forandring *skal* til, ellers dør menigheden. «

med, hvordan de kan bruge redskaberne helt konkret derhjemme.

I løbet af weekenden taler de sig frem til en handlingsplan, som de kan præsentere, når de kommer hjem. Det sidste halve års tid har Vrå således arbejdet med at få strukturen på plads: »Flere brugte unødigt tid på de samme opgaver, mens andre ting faldt mellem to stole,« fortæller Susanne Søndergaard fra menighedsrådet. Nu er der lavet nye råd og kommissorier, så menighedsrådet kan komme til at koncentrere sig om de mere åndelige spørgsmål. »Vi vil være visionære«, siger Tine.

Bedepartnere i mikroceller

Mikroceller var den anden opgave. Her kommer netop den åndelige udvikling ind i billedet. Det har ikke skortet på opfordringer til at finde en bedepartner og at danne en såkaldt mikrocelle. »Men vi er jo vendelboer,« som Susanne siger. »Der er stor blufærdighed.« Derfor er der ingen, der har overblik over, hvor mange i menigheden, der er gået ind i en mikrocelle. Man finder selv sin bedepartner og finder en mødefrekvens, som passer. »Min bedepartners livssituation ligner min, så derfor valgte vi hinanden,« fortæller Tine.

Ingen ledere, men kontaktpersoner

Huddles er et mødested for ledere, som vil blive bedre. Men her stødte forandringen på den største modstand hidtil: »I Vrå hedder det ikke ledere, men kontaktpersoner ...«

»Vi mangler ledere,« siger Susanne – men det er lykkedes at mødes og begynde at arbejde med nogle af redskaberne fra *Livsmønstre*. Især cirklen, som handler om at lære af sine erfaringer, men også trekanten, som handler om at få balance både i sit personlige liv og i menighedens aktiviteter. Der skal være en

op-dimension mod Gud, en ind-dimension mod menigheden og en ud-dimension mod verden i alt, hvad der sker.

Altså – et stort behov for at fremelske lederne, og det handler det næste kursus netop om. Så de tre deltagere glæder sig meget til at komme af sted igen. Og komme hjem til menigheden med planer, som forhåbentlig falder i lige så god jord som sidst.

[≡] Lone Møller-Hansen

[☒] Nils V. Glistrup

At sætte sit præg på stedet

»Salmen ›Han som har hjulpet hid- indtil, han hjælper nok herefter‹ har altid boet i mig. Den overbevisning har givet mig en basal tryghed under alle forandringer i mit liv«, siger Anna Gjerrild fra Ingstrup menighed.

Det, der gør en bolig til et hjem, er retten til at sætte sit præg på stedet. Hjemme kan man gøre det, man vil, og ikke det, andre synes.

Hjem på Damsiggaard

Vores første hjem var Peters fødegård, som han havde overtaget nogle år før, vi blev gift. Det var vores fælles hjem, men alt stod stadig som i forældrenes tid. Jeg holdt meget af livet på gården, men det blev først for alvor mit hjem, da vi indrettede stuehuset efter vores egne ønsker.

» Jeg har valgt at bo i lejlighed, for jeg vil leve mit eget liv uafhængig af hjælp. «

Vi solgte gården, fordi Peters diabetes var blevet svær at regulere, og jeg var konstant bekymret for, om han skulle falde om, når han arbejdede ude. Derfor var det også en stor lettelse, men det var godt, at vi var to om det, for det var et stort ansvar.

En højere grad af frihed

Det var en stor omvæltning at flytte til et hus midt i Saltum. Det, der betød aller- mest for os, var friheden. På gården var vi jo bundet af arbejdet 14-16 timer hver dag uden ferier og fridage. Da vi flyttede, fik vi frihed. Vi havde kun ansvar for huset og haven. Derfor kunne vi opleve meget nyt og deltage i mange spændende ting. Det lyder måske mærkeligt, men efter de mange år, hvor gården var mit hjem, oplevede jeg alligevel, at huset blev det i endnu højere grad. Vi havde jo valgt det i fællesskab, og det var kun vores.

Jeg vil ikke flyttes

Derfor valgte jeg selv at flytte i lejlighed. Den er mit hjem, for jeg er flyttet ind med det, der udgjorde mit hjem. Jeg har kun købt ganske lidt nyt, og jeg har selv sorteret mine ejendele. Enkelte ting var svære

at slippe, men man kan glæde sig over, at man har haft det godt, selv om man giver slip på meget. Jeg har valgt at bo i lejlighed, for her er ikke så meget arbejde, så jeg kan leve mit eget liv uafhængig af hjælp. Derfor har jeg kræfter til et aktivt liv sammen med familien, mine venner og ikke mindst i menigheden.

Her har Peter aldrig været

Det, synes jeg, er en fordel, men det er en stor omvæltning at blive ene. Det er en helt anden tilværelse. Ingen kan erstatte samværet med ægtefællen. Jeg har jo ikke sluppet livet med Peter, for minderne kan man jo tage med. Det, vi havde sammen, er en del af mig, så det lever stadig i mit liv.

Tingene lagde sig til rette

Da salget af gården faldt på plads, blev huset sat til salg. Den dag, jeg fik huset solgt, var der også blevet en ledig lejlighed. Det har jeg taget som udtryk for Guds ledelse.

[≡] Hanne Kiel

[📍] Private og
Niels-Christian Gjerrild

Susi fra Nørrebro

– om BaptistKirkens udsendte i Burundi

Susi Baggesen, 43, er vendt tilbage til Burundi for at være landerepræsentant dér for Baptistkirken i Danmarks de næste to år. Susi har trådt sine barnesko i Kristuskirken i København, hvor hun som 14 årig blev døbt. Her fortæller hun sin historie

Susis kald

»Gennem kirkens ungdomsarbejde blev jeg opmuntret og hjulpet skridt for skridt til at vokse i min tro.« fortæller Susi. Hun deltog i en missionskonference i Holland i 1987, hvor en længsel efter at være et brugbart redskab for Gud voksede frem, og Susi vendte hjem med en bøn om, at Gud ville bruge hende. Efter et besøg af et team fra *Operation Mobilisering* (OM) besluttede Susi at tage med OM til Belgien, hvor hun var i to udfordrende og lærerige

år. Under sprogstudier fik Susi burundiske venner, der inviterede hende til Burundi. Da Susi igen vendte hjem, talte Gud til hende om at tage tilbage for at arbejde, og derfor er hun nu i fuldtidstjeneste.

Kulturen til forskel

»Kulturen er meget anderledes i Burundi, og især som kvinde tager det lang tid at vinde respekt og få gennemslagskraft. Det har jeg nu, og samtidig har jeg lært en del om kulturen. Begge dele er vigtige

arbejdsredskaber, som vil gå tabt, hvis jeg valgte at stoppe arbejdet nu«, siger Susi. »Det tager en del tid at lære folk at kende, men nu er det efterhånden ved at gå op for de fleste, at jeg er lidt mere end en døgnflue, selvom jeg selvfølgelig er meget ny i forhold til de gamle missionærer.«

Glæder i arbejdet

Susi befinder sig allerbedst, når hun er på besøg ude i menighederne og ser, at arbejdet gør en forskel. »Når et lille forhutlet barn bliver en del af børneprojektet, og jeg året efter igen møder det samme barn, men nu er han ren, velplejet og en af de bedste i sin klasse, så kan jeg ikke

Fakta | Støt Susis arbejde

Du kan støtte Susi Baggesens arbejde gennem projektet »Udsendte medarbejdere«. Indsæt din gave på kontonr. 3201 10042879 mærket »Susi«.

lade være med at juble«, smiler Susi glad. Susi oplever, at børneprojektet har udviklet sig, så menighederne nu i højere grad tager ansvar og gør et stort stykke arbejde blandt børnene. Susi er med til at dele kladdehæfter, striktrøjer og medicinhjælp ud, og bliver mødt med stor taknemmelighed og hjertevarme.

»Jeg ville ønske, jeg kunne putte alt dette i en kuvert og dele med de folk, som trofast støtter arbejdet i Burundi«, smiler hun. Mødet med de præstestuderende og deres iver efter at komme ud og tjene i menighederne glæder især Susi. Når folk herude hører evangeliet, fordi trofaste folk i Danmark støtter arbejdet, så hænger tingene sammen for Susi. Og oplevelsen af, at mange timers diskussion flytter fokus fra kultur og stolthed til et bibelsk perspektiv, giver Susi tro på, at der er håb for fremtiden.

Burundi – et land med udfordringer

Burundi er stadig et uendeligt fattigt land med en skrøbelig fred, hvor det vil vare mange år, før de kan undvære hjælp udefra. Krigen har efterladt mange sår, ikke mindst i sindene. Der er stadig lang vej, inden det spirende demokrati minder om det, vi kender i Danmark. Korruption er meget udbredt og skyderier og etniske

» Jeg drømmer om, at vi får flere projekter. «

problemer hører med til dagens (u)orden, fortæller Susi.

Baptister gør en forskel

I alt dette gør baptistkirken en forskel ved at involvere kirkerne i lokalsamfundet, og de når således ud, hvor de færreste andre organisationer arbejder. Et eksempel, som Susi trækker frem, er alfabetiseringsprojektet: »Det er fantastisk at opleve, hvordan kvinderne ændrer sig i løbet af projektet – fra at være generte og skamfulde til at blive fyldte af selvtillid. Nu er de i stand til at fortælle, at de sender deres børn i skole, og at de låner en lille bog om, hvordan man bedst dyrker bønner og derfor nu kan høste tre gange så meget.«

Fremtiden

Susi håber, at freden holder, at alle børn får en mulighed for at gå i skole, og at der fortsat vil være en samlet baptistkirke i Burundi: »Jeg drømmer om, at vi får flere projekter og dermed en dansker mere på kontoret. Et udpræget kontormenneske, som først og fremmest klarer tingene på kontoret, og som giver mig mulighed for at være ude i marken. Det er nemlig der, jeg har min styrke«, slutter Susi.

[≡] Morten Kofoed

[📁] Arkiv

Klumme:

Som om I er hjemme

Jeg har en gammel drøm om at blive dirigent. At løfte taktstokken foran et symfoniorkester og høre dem sætte an, det forestiller jeg mig, må være noget af det største!

Faktisk har jeg allerede dirigeret talrige symfonier. Det sker mest, mens jeg tørrer støv af. Så holder jeg af og til en pause og griber den taktstok, jeg har fået foræret, og svinger den ud over stuen, lukker øjnene, og ser for mig orkesteret. CD'en skruer jeg godt op, og når jeg er heldigst, spiller den, som jeg dirigerer.

Når jeg går til koncerter, forsøger jeg at lade være. Men det er virkeligt svært. Forleden hørte jeg et af mine yndlingsstykker med det lokale symfoniorkester, og jeg kom vist til at fægte lidt med hænderne. Bare lidt.

Ellers gør jeg det mest, når jeg er hjemme og helst kun, når jeg er helt alene.

Men for nogle år siden følte jeg mig pludselig ikke så særlig med min mærkelige vane længere. Jeg var til jubilæumskoncert med min yndlingsmusical. Det foregik i Tivolis Koncertsal, dresscode galla, og vi sad på anden række. Og pludselig tog jeg mig selv i at sidde og dirigere. Det er altid helt ubevidst.

Men så var det, jeg opdagede, at min sidemand gjorde det samme. Og hende, der sad ved siden af ham, gjorde det også. Og ham ved siden af igen. Jeg talte 7-8 stykker på rækken, der sad i egne tanker med hænderne diskret fægtende foran sig. Jeg smilede. Og følte mig hjemme.

Der var pludselig skabt et mærkeligt bånd imellem os, der ikke kendte hinanden. Men vi kendte musikken ud og ind, og vi kunne slet ikke lade være med at lade som om, det var os, der stod på dirigentpodiet.

Lad som om I er hjemme, siger vi til gæster. Og mener det sjældent. For hvem véd, hvad det ville indebære? Hvilke sære vaner, de ellers så noble gæster pludseligt ville præstere!

Men her i koncertsalens mørke lod vi ikke som om. Vi *var* hjemme. I musikken.

[ ] Mads Lindholm

[ ] Flickr Creative Commons

PP

DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

